

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ A.**, bývajúcej v N., zastúpenej JUDr. A., advokátkou so sídlom v N., **2/ I.**, bývajúceho v N., zastúpeného JUDr. E., advokátkou so sídlom v T., proti žalovaným **1/ N.**, **2/ D.**, bývajúcemu v N., zastúpenému JUDr. J., advokátom so sídlom v P., a **3/ D.**, bývajúcej v N., zastúpenej JUDr. J., advokátom so sídlom v P., **o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam**, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. NM – 4 C 122/2002, na dovolania žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 31. januára 2007 sp. zn. 5 Co 252/2006, takto

r o z h o d o l :

Dovolania **o d m i e t a .**

Žalobcovia 1/ a 2/ sú povinní zaplatiť do 3 dní spoločne a nerozdielne náhradu trov dovolacieho konania žalovaným 2/ a 3/ vo výške 1 743 Sk na účet JUDr. J., advokáta so sídlom v P..

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trenčín rozsudkom z 1. decembra 2005 č.k. NM – 4 C 122/2002-259 zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia 1/ a 2/ domáhali a/ určenia (spolu)vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v katastrálnom území Nové Mesto nad Váhom, ktoré sú vedené ako parcela č. X., X., b/ „zrušenia parcely č. X. a vlastníctva žalovaných k parcele č. X.“, c/ určenia „neplatnosti rozdelenia“ pôvodnej parcely č. X. na parcely č. X. a č. X.. Rozhodol tiež o náhrade trov konania. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že žalobcovia v minulosti užívali sporné pozemky, avšak bez právneho dôvodu. Nikdy neuzavreli žiadnu zmluvu, z ktorej by mohli vyvodzovať dobrú vieru, že sú vlastníckmi označených nehnuteľností. Zamietnutie žaloby v jej procesne prípustnej časti (ktorou sa žalobcovia domáhali určenia vlastníckeho práva), odôvodnil súd neopodstatnenosťou podanej žaloby, a vo zvyšku

procesnou neprípustnosťou ich žaloby (nepreukázaním naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p.).

Na odvolanie žalobcov 1/ a 2/ Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 31. januára 2007 sp. zn. 5 Co 252/2006 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a rozhodol o trovách odvolacieho konania. V odôvodnení uviedol, že parcelu č. X., ktorá bola pôvodne označená ako parcela č. X., začali žalobcovia 1/ a 2/ (spolu s manželom žalobkyne 1/) užívať na základe dohody o dočasnom užívaní od 1. januára 1981 do 15. októbra 1981. V prospech tých istých osôb bolo tiež 27. februára 1981 zriadené právo spoločného osobného užívania parcely č. X. za účelom spoločnej výstavby rodinného domu. Predmetom tejto dohody bol aj predaj oplotenia a porastov na parcele č. X.. Nájomnou zmluvou z 19. mája 1994 prenajalo Mesto N. parcelu č. X. na 10 rokov žalobkyňi 1/ a jej manželovi. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že žalobcovia 1/ a 2/ nepreukázali, že by predmetné nehnuteľnosti nadobudli do (spolu)vlastníctva právnym titulom vydržania. Za najpodstatnejšie – v zhode so súdom prvého stupňa – označil, že pri tom nepreukázali dobromyseľnú a nepretržitú držbu po dobu stanovenú zákonom. Z uvedených právnych úkonov vyplýva dočasnosť im zriaďovaných práv, preto z ničoho nemohli vyvodzovať, že predmetné nehnuteľnosti užívajú ako ich vlastníci (§ 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka). So zreteľom na podstatu tohto záveru odvolací súd označil za nepotrebné dokazovanie znaleckým posudkom (geometrickým plánom). Odvolací súd za správne považoval aj zamietnutie žaloby žalobcov 1/ a 2/ vo zvyšnej časti, lebo súd nemá právomoc rozhodovať o zrušení parcely ani vyhlásiť za neplatné rozdelenie pôvodnej pozemkovoknižnej parcely. Dodal, že na takomto určení nemajú žalobcovia 1/ a 2/ naliehavý právny záujem v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p., ako správne konštatoval súd prvého stupňa. O trovách odvolacieho konania rozhodol s poukazom na § 142 ods. 1 O.s.p. a § 224 ods. 1 O.s.p.

Rozsudok odvolacieho súdu napadli dovolaniami žalobcovia 1/ a 2/.

Žalobkyňa 1/ v dovolaní (spresnenom a upravenom právnou zástupkyňou ustanovenou súdom) uviedla, že v konaní jej bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.), a to tým, že v odvolacom konaní a na odvolacom pojednávaní 31. januára 2007 nebola riadne zastúpená advokátom, ktorý jej bol v priebehu konania ustanovený súdom na ochranu jej práv a oprávnených záujmov (§ 30 O.s.p.). JUDr. J., súdom ustanovený zástupca z radov advokátov, ju v odvolacom konaní nezastupoval, lebo v priebehu odvolacieho

konania menovaného advokáta „odvolala“ a v odvolacom konaní žiadala o ustanovenie nového právneho zástupcu. Na odvolacie pojednávanie 31. januára 2007 sa síce JUDr. J. dostavil, ale následne pojednávanie opustil, takže žalobkyňa 1/ zostala bez právneho zástupcu. Krajskému súdu v Trenčíne vytkla, že rozhodol bez vykonania dôkazov, ktoré navrhovala – bez vykonania znaleckého dokazovania, bez vypočutia ňou navrhovaných svedkov a bez obstarania identifikácie dotknutých parciel. Súdny oboch nižších stupňov uviedli, že neunesla dôkazné bremeno, jej návrhy na vykonanie dokazovania ale neakceptovali. Zdôraznila, že jej žaloba bola a je odôvodnená, a že prvostupňový aj odvolací súd vec nesprávne právne posúdili. Súdny pochybil aj tým, že sa zaoberali všetkými parcelami spoločne; správne mali vziať na zreteľ, že skutkové a právne okolnosti, z ktorých vyvodzovala svoje (spolu)vlastníctvo, neboli identické. Prvostupňový súd sa zaoberal najmä najväčšou parcelou č. X., pričom ale prehliadol, že parcelu č. X. nemala nikdy v nájme. Túto parcelu užívala spolu so stavebným pozemkom, ktorý získala do osobného užívania v roku 1980. Na tomto pozemku je stavba – záhradný domček, ku ktorému sa od roku 1980 nikto neprihlásil; tento pozemok žalobkyňa užíva v presvedčení, že tvoril súčasť pozemku, platí zaň elektrinu a daň z nehnuteľností. Záver súdu prvého stupňa o nedostatku jej dobromyseľnosti neobstojí; vyvodzoval ho z úkonov vykonaných v rokoch 1994 a 1997 a vôbec neskúmal, či dobromyseľnosť nezakladajú úkony, ku ktorým došlo v roku 1990. Na tomto základe žiadala zrušiť nielen potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale aj ním potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa.

Žalobca 2/ v dovolaní uviedol, že súd nepostupoval v súlade so zákonom a rozhodol bez vykonania navrhovaných dôkazov, preto jeho rozhodnutie trpí procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Odvolací súd konal napriek tomu, že žalobkyňa 1/ nebola riadne zastúpená ustanoveným advokátom a rozhodol bez vykonania navrhovaných dôkazov (znaleckým posudkom, identifikáciou, výsluchom svedkov a ohliadkou nehnuteľností). Podaná žaloba je opodstatnená a žalobca 2/ preukázal naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Súdny nerozhodli správne, pokiaľ pozornosť zamerali na skutkové a právne okolnosti z rokov 1994 až 1997 a nevzali na zreteľ „status quo roku 1990“. Žalobca 2/ vyjadril aj svoj nesúhlas s konštatovaním odvolacieho súdu, že nemohol nadobudnúť subjektívny pocit, že mu sporné nehnuteľnosti patria – najmenej od roku 1990 sa o ne zaujíma, stará sa o ne s presvedčením, že ich nadobudol vydržaním. Aj žalobca 2/ žiadal zrušiť rozsudky súdov oboch nižších stupňov.

Žalované N. sa k dovolaniu nevyjadrilo.

Žalovaní 2/ a 3/ vo vyjadrení k dovolaniu spochybnili opodstatnenosť tvrdení žalobcov 1/ a 2/. Žiadali neopodstatnené dovolanie zamietnuť a priznať im náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) riadne zastúpení (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolania smerujú proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Dovolania žalobcov 1/ a 2/ nie sú v zmysle uvedených zákonných ustanovení procesne prípustné, lebo nesmerujú proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, ale proti takému jeho potvrdzujúcemu rozsudku, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané.

Dovolanie žalobcov 1/ a 2/ by mohlo byť procesne prípustné len ak by konanie, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, má dovolací súd v zmysle § 242 ods. 1 O.s.p. aj vtedy, keď existencia vady takejto povahy nie je namietaná. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade

uvedenej v § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. neboli v dovolaniach namietané a v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť dovolaní žalobcov 1/ a 2/ preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

Žalobcovia 1/ a 2/ tvrdia, že v konaní došlo na ich strane k odňatiu možnosti pred súdom konať. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva. Dovolací súd z obsahu spisu nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté procesnou vadou, znemožňujúcou žalobkyni 1/ a žalobcovi 2/ realizáciu ich procesných práv.

V prípade žalobkyne 1/ je v dovolaní existencia predmetnej procesnej vady konania osobitne vyvodzovaná z toho, že táto účastníčka konania nebola v priebehu odvolacieho konania zastúpená zástupcom z radov advokátov (§ 30 O.s.p.).

Zo spisu vyplýva, že Okresný súd Nové Mesto nad Váhom uznesením z 1. decembra 2004 č.k. 4 C 122/2002-207 vyhovel žiadosti žalobkyne 1/ a v zmysle § 30 O.s.p. jej na ochranu záujmov v tomto konaní ustanovil zástupcu z radov advokátov v osobe JUDr. S.. Uvedené uznesenie napadla odvolaním žalobkyňa 1/ s odôvodnením, že menovaný advokát ju už zastupoval v inom konaní, v ktorom bola jeho postupom poškodená, lebo „nepoužil pravdivé údaje k sporu“. Krajský súd v Žiline tomuto odvolaniu žalobkyne 1/ vyhovel a uznesením z 31. januára 2005 sp. zn. 5 Co 255/2004 odvolaním napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil

súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uznesením Okresného súdu Trenčín z 18. októbra 2005 č.k. NM – 4 C 122/2002-224 bol žalobkyňi 1/ v zmysle § 30 O.s.p. ustanovený zástupca pre toto konanie z radov advokátov v osobe JUDr. J.. Vo vzťahu k osobe tohto právneho zástupcu žalobkyne 1/ je v spise na č.l. 230 založená tiež plná moc, ktorou ho žalobkyňa 1/ poverila 10. novembra 2005 zastupovaním v tejto veci; menovaný advokát splnomocnenie prijal. Zo zápisnice z pojednávania pred Okresným súdom Trenčín 1. decembra 2005 (č.l. 232 spisu) vyplýva, že JUDr. J. bol osobne prítomný na tomto pojednávaní, konal ako jej právny zástupca a chránil na ňom záujmy žalobkyne 1/. V podaní zo 17. marca 2006 adresovanom súdu prvého stupňa (č.l. 274 spisu) táto účastníčka naznačila svoje pochybnosti o tom, či ju naďalej zastupuje JUDr. J. a požiadala, aby „pri úkone určenia ďalšieho právneho zástupcu zo zákona bol umožnený vlastný výber“. V reakcii na tento list Okresný súd Trenčín žalobkyňi 5. apríla 2006 oznámil (č.l. 275 spisu), že „do dnešného dňa nebolo súdu doručené vypovedanie plnej moci zo strany advokáta“. Žalobkyňa 1/ založila do spisu 19. mája 2006 „spät'vzatie plnej moci“ z toho istého dňa a bez udania dôvodu oznámila, že JUDr. J. „odoberá plnú moc“; opätovne pri tom požiadala, aby „pri ustanovení nasledovného právneho zástupcu mala možnosť vlastného výberu“. Podaním z 27. októbra 2006 (č.l. 300 spisu) žalobkyňa 1/ na základe „nahliadnutia do spisu a porovnania údajov z právoplatného oslobodenia od súdnych poplatkov“ požiadala súd o „pridelenie právneho zástupcu zo zákona“; zároveň zopakovala žiadosť, aby jej bol umožnený „vlastný výber právneho zástupcu“.

Na odvolacom pojednávaní 31. januára 2007 bola osobne prítomná nielen žalobkyňa 1/, ale aj JUDr. J.. Zo zápisnice z tohto pojednávania (č.l. 329 spisu) vyplýva, že menovaný advokát predniesol bližšie odôvodnenie odvolania žalobkyne 1/, vzápätí na to sa ale žalobkyňa 1/ na uvedenom pojednávaní vyjadrila, že „JUDr. J. ma už nezastupuje, nakoľko ja som mu plnú moc vypovedala, nechcem, aby ma ďalej zastupoval, i keď mi bol ustanovený súdom“. Následne sama predniesla obsah odvolania a vyjadrila sa tak, že sa „v plnom rozsahu pridržiava toho, čo povie žalobca 2/“.

V zmysle § 30 veta prvá O.s.p. účastníkovi, u ktorého sú predpoklady, aby bol súdom oslobodený od súdnych poplatkov, ustanoví sudca alebo poverený zamestnanec súdu na jeho žiadosť zástupcu z radov advokátov, ak je to potrebné na ochranu jeho záujmov. Podľa § 31 ods. 2 O.s.p. ak bol za zástupcu ustanovený advokát, má rovnaké postavenie ako advokát, ktorému účastník udelil plnomocnenstvo.

Súd ustanoví účastníkovi zástupcu z radov advokátov podľa § 30 O.s.p. len ak: a/ účastník o ustanovenie takého zástupcu požiada (súd je povinný účastníka poučiť o tom, že takúto žiadosť môže podať), b/ účastník splní predpoklady, aby bol súdom oslobodený od súdnych poplatkov, c/ ustanovenie zástupcu z radov advokátov je potrebné na ochranu záujmov účastníka konania (najmä ak ide o vec, ktorá je skutkovo zložitá alebo právne náročná). Osobitne treba zdôrazniť, že pri výbere osoby zástupcu (konkrétneho advokáta) súd nie je viazaný prípadnými návrhmi, názormi alebo požiadavkami žiadateľa.

Aj v danom prípade súd prvého stupňa tým, že žalobkyni 1/ ustanovil na jej žiadosť za účelom ochrany jej záujmov v konaní zástupcu z radov advokátov (§ 30 O.s.p.), splnil svoju povinnosť zabezpečiť účastníkom konania rovnaké možnosti pre uplatnenie ich práv. Zásada rovnosti účastníkov konania, ktorá je vyjadrená v § 18 O.s.p. je významným interpretačným pravidlom, aj so zreteľom na ktoré žiadne ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku nemožno aplikovať tak, aby bol niektorý z účastníkov konania zvýhodnený na úkor iného (jeho protistrany) alebo aby mal v konaní priaznivejšie (výhodnejšie) postavenie.

Ustanovením zástupcu pre konanie z radov advokátov (najskôr v osobe JUDr. S., potom v osobe JUDr. J.) súd splnil vyššie uvedenú povinnosť a žalobkyni 1/ vytvoril možnosť, aby za účelom ochrany jej záujmov v konaní využívala právnu službu poskytovanú advokátom. Po ustanovení tohto zástupcu bolo na žalobkyni 1/, či a ako bude túto možnosť využívať. Zo spisu nevyplýva žiadna z okolností, ktorá by odôvodňovala záver, že JUDr. J. vo vzťahu k žalobkyni 1/ neplnil (nemohol plniť) povinnosti advokáta. Dôvod, pre ktorý žalobkyňa 1/ prejavila vôľu ukončiť právny vzťah zastúpenia medzi ňou a menovaným advokátom (a pre ktorý vzniesla požiadavku zasahovať do „výberu advokáta“), žalobkyňa 1/ ničím nevysvetlila nielen v jej písomných podaniach, ale ani osobne na odvolacom pojednávaní.

Podľa právneho názoru dovolacieho súdu nemožno v danej procesnej situácii odvolaciemu súdu vytýkať, že 31. januára 2007 vec prejednal a rozhodol a že žalobkyni 1/ odňal možnosť pred súdom konať. K tomuto záveru dospel dovolací súd po zohľadnení toho, že: 1. na začiatok odvolacieho pojednávania sa dostavil JUDr. J., ktorý jej bol súdom ustanovený za zástupcu pre konanie (a pojednávaciu miestnosť opustil až po vyjadrení sa žalobkyne 1/, že ju už nezastupuje), 2. žalobkyňa 1/ bola procesne spôsobilá, 3. na odvolacom pojednávaní bola osobne prítomná, 4. po odchode JUDr. J. z pojednávacej miestnosti sama predniesla obsah odvolania a vyjadrila sa, že sa „pridržiava toho, čo povie žalobca 2/“. Dovolací súd pri tom

vychádzal z názoru, že konanie žalobkyne 1/, ktorej bol (opakovane) ustanovený zástupca z radov advokátov, a ktorá bez udania dôvodov prejavila vôľu ukončiť daný právny vzťah zastúpenia s tým, že v budúcnosti sa chce podieľať na výbere osoby svojho budúceho zástupcu ustanoveného súdom, sa svojimi vonkajšími znakmi blíži k zneužívaniu práva požiadať súd o ustanovenie zástupcu z radov advokátov, k snahe o neprípustné zvýhodnenie na úkor protistrany (priečiace sa § 18 O.s.p.) a tiež k procesnej obštrukcii, zameranej na oddialenie nepriaznivo vyznievajúceho rozhodnutia súdu.

Obaja dovolatelia existenciu vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. vyvodzujú z toho, že súdy nevyhoveli v plnom rozsahu ich návrhom na vykonanie dokazovania (znaleckým posudkom, identifikáciou nehnuteľností, nimi navrhnutými svedkami a ohliadkou nehnuteľností). K tomu treba uviesť, že súd nie viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Sám rozhoduje, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná (viď § 120 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky už v rozhodnutí uverejnenom pod R 37/1993 zaujal názor, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení, nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p. Obdobne v rozhodnutí uverejnenom pod R 125/1999 uviedol, že ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O.s.p. prípustné nie je. Ten istý záver zaujal Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí uverejnenom pod R 6/2000.

Námietka žalobcov 1/ a 2/, že súdy nižších stupňov založili svoje rozhodnutia na neúplnom zistení rozhodujúcich skutkových okolností a nerozhodli na základe toho stavu, ktorý žalobcovia 1/ a 2/ považujú za rozhodujúci, sa týka nesprávnosti (neúplnosti) skutkových zistení, ktorá ale nezakladá procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Obaja žalobcovia tiež zhodne namietajú, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod

(v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní), samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Keďže dovolanie žalobcov nie je v danom prípade procesne prípustné, nemohol dovolací súd pristúpiť k posúdeniu správnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

Žalobcovia 1/ a 2/ navrhli zrušiť rozsudok odvolacieho súdu ako celok. Pokiaľ dovolaním napadli výrok tohto rozsudku o trovách konania, smeruje ich dovolanie proti rozhodnutiu, ktoré je síce súčasťou rozsudku odvolacieho súdu, má ale charakter uznesenia a tento charakter nestráca, i keď rozhodnutie o trovách s meritórnym rozhodnutím vo veci súvisí a je do neho pojaté (§ 167 ods. 1 O.s.p.). Vzhľadom na túto povahu rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania treba prípustnosť dovolania proti nemu smerujúceho posudzovať podľa ustanovení, ktoré vymedzujú, kedy je prípustné dovolanie proti uzneseniu (§ 239 O.s.p.). Ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. ale vylučuje prípustnosť dovolania proti výroku rozsudku odvolacieho súdu o trovách. Keďže vo vzťahu k tomuto výroku dovolatelia netvrdili existenciu vady konania v zmysle § 237 O.s.p. a vada tejto povahy nevyšla v dovolacom konaní najavo, nemožno prípustnosť dovolania proti tomuto výroku vyvodiť ani z § 237 O.s.p.

Z uvedených dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v prejednávanej veci je dovolanie žalobcov 1/ a 2/ procesne neprípustné. Dovolací súd preto ich mimoriadny opravný prostriedok odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie neprípustné. Vzhľadom na odmietnutie dovolania z procesných dôvodov, nezaoberal sa vecnou správnosťou záverov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie.

V dovolacom konaní boli (procesne) úspešní žalovaní a vzniklo im právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcom 1/ a 2/, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalovanému N., ktoré v dovolacom konaní nepodalo návrh na rozhodnutie o náhrade trov konania, v dovolacom konaní ani nevznikli trovy konania. Žalovaní 2/ a 3/ v dovolacom konaní podali návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s ustanovením § 151 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd priznal žalovaným 2/ a 3/ náhradu, spočívajúcu v odmene JUDr. J. za 1 úkon právnej služby poskytnutej vypracovaním vyjadrenia (z 30. júna 2008 na

č.l. 440 spisu) k dovolaniam žalobcov 1/ a 2/. Vzal pri tom na zreteľ, že tento advokát ich zastupoval už v konaní na odvolacom súde. Dovolací súd aplikoval ustanovenie § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb a tiež § 13 ods. 3 tejto vyhlášky, lebo ide o spoločný úkon pri zastupovaní dvoch osôb. Sadzbu za tento úkon stanovil vo výške 2 194 Sk [(1 371 Sk – 20 %) x 2], čo s 19 % daňou z pridanej hodnoty (416 Sk) predstavuje 2 610 Sk. Keďže žalovaní 2/ a 3/ uplatnili v dovolacom konaní náhradu trov vo výške 1 743 Sk, priznal im dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania v nimi požadovanej výške.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 11. decembra 2008

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková